

הגדה זו מקדשת
למכהיג הכאברים לשחזר לאומי וסוציאלי
יוסף וויסרלינוביץ סט אלין.

- פרולטריון
הכין לקרב האחרון!

עבדים.
זקפו גבות וברכים!

צבא הפרולטריום
עמד

איתן!

תחי המהפכה!
שגבי ותמתרו עוד!

זהי-

נעלמה

ענקית ויחידה

מכל שידעה

ההסטוריה.

הוא אל חבר - באהבה לזהבת
הוא אל מול אויב - נצב חזק מפלד!

(א)

פסח זה אותו אם מנגנים, מה משמעו ?

הוא זה שחרור העבד והצמית והעוליה וכל המזכא
זה כל יציאות מצרים של כל העמים בכל התקופות
הוא זה המרד, השחרור, החרות,

הוא זה האביב, אביב העמל, אביב העמים

אביב אין קץ לו... אביב

ובפי לפסח הוא יציאת הלשון
הקדושים הוא אביב השילוש - הקדושה חלואה
הצולחה אל קדמו

קרוק איה חן הפסח לזכרו זנוות!

עיני נשרים התכפילה?
הלט ישן יאלתו עוד?
על גרון העולם
אין נא

חשוק מצבעות פרוטות
במלוא החזה קדימה!
דגלים העממה סמל!
מי שם צועד ימינה?
שמאל!

שמאל!

שמאל!

התפקוד במרש המרד!
קשקוש נאומי כאן מה עושה?
זמו!

רשות הדבור לך נמסרת
לך,

החבר מאוּזר

חוקי בראשית נסתרה,
עקור מורשת מתמול.
הקץ לנבלת ההסטוריה
שמאל!

שמאל!

שמאל!

עבדים היינו לפרעה במצרים

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב, איש וביתו באו: ראובן שמעון לוי ויהודה, יששכר זבולון ובנימין, דן נפתלי גד ואשר, ויהי כל נפש יוצאי ירך יעקב - שבעים נפש. ויוסף היה במצרים, וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא, ובני ישראל פרו וישרצו ויעצמו במאד מאד, ותמלא הארץ אותם.

ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף, ויאמר אל עמו: הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו, הבה נתחכמה לו פן ירבה, והיה כי תקראנה מלחמה, ונוסף גם הוא על שונאינו, ונלחם בנו ועלה מן הארץ, וישימו עליו שרי מסים למען ענותו בסבל-ותם, ויבן ערי מסכנות לפרעה את פתם ואת רעמסס.

וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפוצץ

ויקצו מפני בני ישראל ויעבדו מצרים את בני ישראל בסרך, וימירו את חייהם בעבודה קשה, בחמר ובלבנים ובכל עבודה בשדה, את כל עבודתם אשר עבדו בהם בסרך.

ויהי בימים ההם, וימת מלך מצרים, ויאנחו בני ישראל מן העבודה וידעקו, ותהי זעקתם גדולה, ולב פרעה כבד, מאן לשמע.

ויצו פרעה ביום ההוא את הנואשים בעם ואת שוטריהם לאמר: לא תאספון לתת תבן לעם ללבן הלבנים כתמול שלשם, הם ילכו, ויקששו להם תבן, ואת מתנת הלבנים אשר הם עושים תמול שלשם, תשימו עליהם, לא תגרעו ממנו, כי נרפס הם - על כן באתקים לאמרו: נלכה נזבחה לאלהינו, תכבד העבודה על האנשים ויעשו בה ועל ישעו בדברו שקר.

ויצאו נגשיו העם ושמו ויאמרו אל העם לאמרו: כה אמו
פרעה! אינני נוהג לכם תבן. אתם, לכו קחו לכם תבן מאשר
תמצאו כי אין נגוע מעבודתכם דבר. והנוגשים
ויפץ העם בכל ארץ מצרים לקשע קש לתבן, והנוגשים
אצים לאמר: כלו מעשיכם דבר יום ביומו כאשר בהיות
התבן.

לירא משה את עני עמו אשר במצרים ואת צעקתם
שמע מפני טעויו, ויבקש להצילם מיד מצרים. והעם
לא שמע אל משה מקצר רוח ומעבודה קשה.

~~לך~~ לך

אמר

בא מצרימה, ובאת אל הנענים והאמללים
אל כל הנאנחים והנדכאים ואמרת אליהם כי עבדים^י והם
לא יבינו. ואמרת כי אמללים הם. והם לא ידעו, וכי
גדול עניו וגדולים מכאוביהם ונורא לחצם. והם לא יאמינו.
ופקחת את עיניהם ובחזק יד וגארת אותם.
ועם רב יאשך אחריו, אשר לא ידעת ואשר לא ידעו,
ומקרב כל העם אשר מטביב אשר רע ומר להם, וקויות
לאב המון אדם, רב ולראש שבטיו, ועשות מן התולעים
אדם ומן האדם-עם ומעפדות הל - ארץ. X
ויעלו בני ישראל המושים ממצרים.

זכור את היום הזה אשר

יצאתם ממצרים מבית עבדים

ליסע משה את ישראל במדבר ולא מצאו לחם ומים,
וילן העם על משה לאמרו: מי יתן מתנן בארץ מצ-
רים בשבתנו על סיד הבשר, באכלנו לחם (לחם) לעבע כי
הוצאתם אותנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל
הזה (במדבר) ברעב.

ומו תעי מדבר! צא מתוך השממה,
עוד הדוך רב, עוד רבה המלחמה.

רב לכם לנוע, לנוד בערבה
ולפניכם פרושה דוך גדולה, רחבה.

רק ארבעים שנה נתע בין ההרים
ובהל שמונו ששים רבוא פגרים.

אל נא יעצרונו פגרי הכחשלים
שבעדותם מתו-כפסח על החללים!

יזקבו בקלונם סוחחים על צרותם,
שבכתפם נשאו ממצרים אותם.

ימתק לבנו חלומם חלוס רב בצלים שומים
דודים מלאי בשר רבים ועצומים.

עוד היום או מחר יחלק רוח קדים
עם העיט גופת אחרון העבדים.

והשמע משמח אלי גיל לשלוח
בראשונה אור על פני דור כביר כח.

ובתחועה יצהיל גם הדור ראשונה
פניו לקראת שמש והדר גאונה.

קומו אפוא נדים! עזבו את השוממה!
אך אל-יעל קולכם, דרכו עז בדממה!
פן צעדכם ירגיז מדבר ונרדמיו -
איש ואיש בלבבו ישמע הד פעמיו!
איש בלבבו ישמע קול אלה דבר;
לך! היום אל ארץ חדשה אתה עובר!
כי מלבד המדבר תחת השמים,
עוד לאלה עולם גדול ורחב ידים.
ומלבד ילל הישימון, דמי הציה -
תרגש תחת שמשו ארץ יפה-פיה.

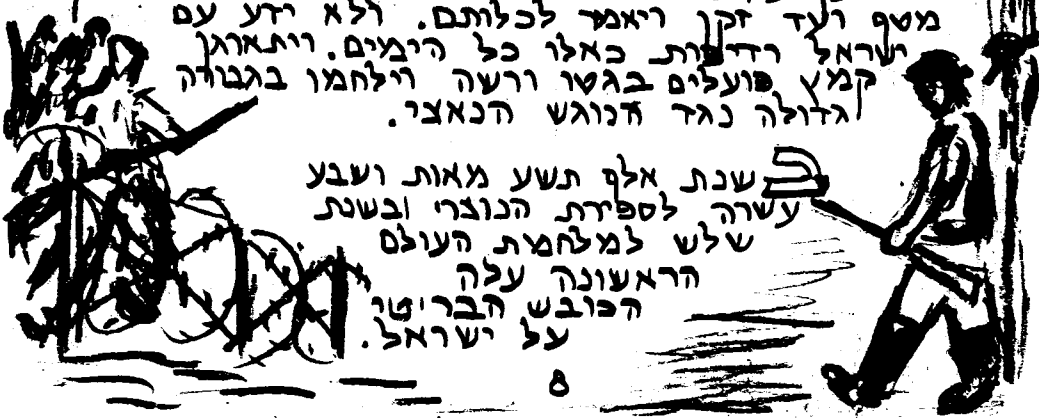

יססה דור מצרים, דור המדבר, ויקם דור חדש בארץ
 ויקומו לו מלכים גדולים, שני מסים, שר עשרות ושור
 מאות ושני אלפים ויהיו ככל הגויים.
 ויהי בימי שלמה, ותחזק הארץ במאד מאד. ויסל שלמה על
 העם מסים כבדים, מס עובד וכל עבודה קשה. וכרע העם תחת
 העל, וימת שלמה וימלךן וחבעם בנו תחתו. ויבא ירב-
 עם וכל קהל ישראל אל חבעם לאמר: אבין הקשה
 את עלנו ואתה עתה הקל מעבודת אבין הקשה ומעלו
 הכבד אשר נתן עלינו. ויען וחבעם את העם לאמר: אב
 העמים עליכם על כבד ואני אוסיף על עלכם. ויאמר
 ירבעם אל העם: מה לנו חלק בדוד ולא נחלה לנו בבן יש
 לאהלין ישראל. וימרדו ישראל ביהודה וטהי המלחמה ביני-
 יהם כל הימים.

ייהי מקץ שנים רבות, ויעלו מלכי יון ואנשיוכין על
 ישראל, ויכבשוה ויעשקו את יושביה ורצסו את אוצרותיה
 וטהי בעם דעקה גדולה. ויקם קמץ עובדי אדמה, ויתנו
 מתוכם שרי צבא, את בני מתתיהו החשמונאי וילחמו
 בגבורה בכובש היווני.

כשנת שש לספירת הכוזרי עלה הכובש הרומי על
 ישראל וילך בכל דרך מלכי יון וירבה על חטאותיהם
 ויהרס את היכלי הארץ ואת מקדשה, ויגרש רבים
 מתושביה, ויהרג בהם ויתהג בהם ביד קשה. והרעב
 גדול בארץ. ויהי בשנת מאה שלושים ושתים,
 וימרד ביהלכבא הגבור את העם במלכי רומי
 ותמשך המלחמה שלש שנים.

ייהי מקץ שנים רבות, בשנת אלף תשע מאת שלושים
 ושלוש, קם שליט גדול בארץ גרמניה - הסלר שמו - ויכניע
 ארצות רבות תחת המגף הנאצי, וילחם בעם היהודי
 עד חומה. ויב לו ערי אשרפות ומחנות השומד וגט-
 אות למען עמיתו בסבלותם. ויהרג גם ששה מליון
 מטף ועד זקן ויאמר לכלותם. ולא ידע עם
 ישראל ודעות כאלו כל הימים. ויתארגן
 קמץ פועלים בגטו ורשה וילחמו בגטוה
 גדולה נגד הנוגש הנאצי.

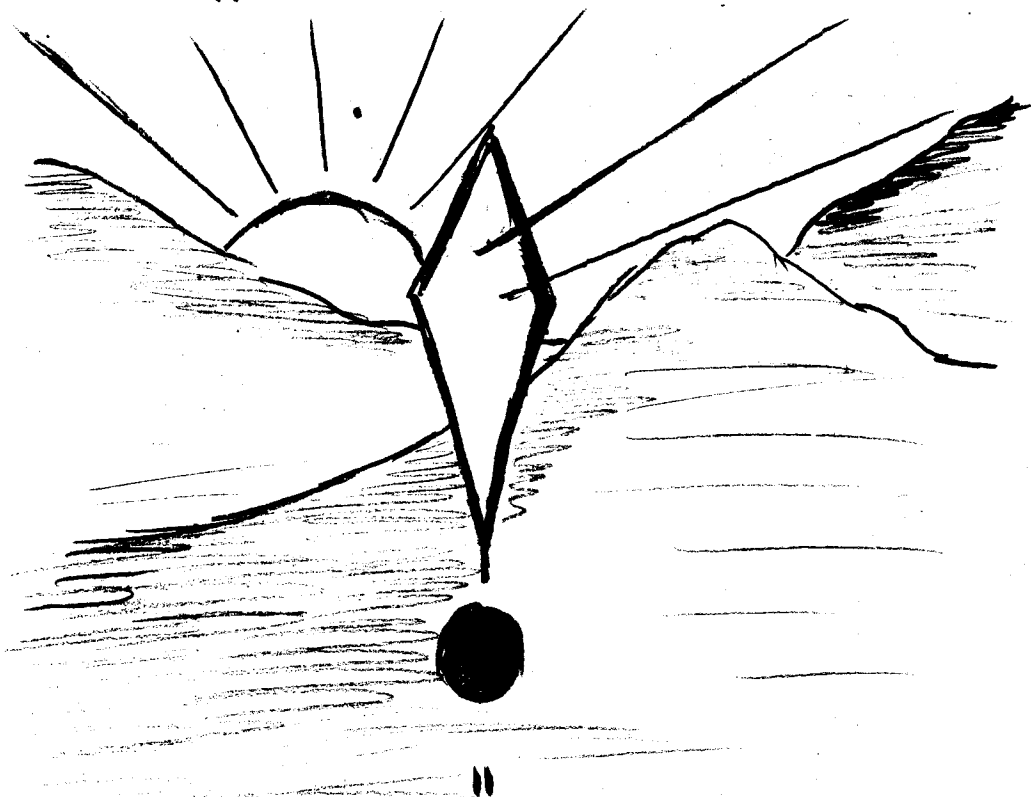
כשנת אלף תשע מאת ושבע
 עשרה לספירת הכוזרי ובשנת
 שלש למלחמת העולם
 הראשונה עלה
 הכובש הבריטי
 על ישראל.

שלושים ואחת שנה שלט על ישראל ויהוה
 ימיו שלטונו בארץ ימים רעים מאוד. ויתבחו
 עשירי הארץ שריה ורבייה עם עשירי ורבייה
 היהודים בעולם כלו ויעבדו את הכובש בכל
 לבם. וילחצו על העם בכבד עלם. ויאמר הנו-
 גש אל שרי היהודי והערבי לאמר: יצאו נא
 הנערים וישחרו לפנינו. ויסוּו את אלן באלו
 ותמשך המלחמה ביניהם כל הימים והרעב
 כבד בארץ ומצוקה גדולה ליושבום בה. ויתמרד
 העם בנוגשים ויקום בעשרים ותשועי לחדש האחד
 עשר בשנת אלף תשע מאות ארבעים ושבע
 למלחמה כגד הפולש המדבא. ויהלש העם במלחמתו
 מחסר כלי מלחמה. וישלחו מלאכים אל מלכות
 הפועלים וידעוהם לעזרה. ויצמידו שם בכלי מלחמה
 חדשים ובצוד רב. ותגבר יד העם. על צוריו ושתתקד
 מכובשיו. ויקמו את מלכות ישראל בחמשה עשר לחדש
 החמשי. אלף תשע מאות ארבעים ושמונה.
 ויבגד שלוש ישראל במשחרים. וימכרו את הארץ להק
 דים וידלדלו אותה ואת אוצרותיה. ויעשה דלים וירובץ
 אביונים ויאמר לארצו - הציאה ונשתה. והשלה הארון
 היקר שרי מאות ושני אלפים שרי מסים ושני קלקלה
 של ייעול ושני אידון. רבבות שקלים ומאונות לרב.
 והרעב הולך וגובר והאבטלה מתפרצת
 ודעם העם גדול ונורא ותעץ בעקתם
 מכל שנה מכל בית ומכל דם.
 ויתתברו כל נדבא וכל אשר לל
 נושא. כל העי וכל הישר להלחם
 בשליט ובמשרתו. ויכתב להם
 השליט חוקים ומשפטים למען
 ענותם בסבלותם ולדבאו
 עד עפר וכאשר
 יענו אותו - כן
 ירבה וכך יפרץ.

אתם רמי המעלה - אתם מלמעלה עומדים.
לכם הגדולה והגבורה וההוד והעושר והעשור
והשלטון, ללא גבול" ושובת הנאה בכל-מכל-
כל, השכחה כלפי דלתכם. יהי כך, אך אף
מתחת לכם יש דבר מה, אולי גם מעל
לכם, חדשה בסד ואלמדכם: יש מין אנושי
בעולם.... לכם הגדולה והעשר, זה
מסכן. מפיקים אתם טובת הנאה מהליל.
אבל הזהרו לכם! יש כח אדיר בעולם ושחר
שמו, איש לא יוכל לו - עלה יעלה!
הנהו עולה ומזוין הוא באליסטראות, הן
בליסטראות של היום שאין עומד בפניהן,
רמי יעצר את המקלעה הזאת מלהשליך
את חשמש במרומי שמים? השמר!
בעל הבית האמיתי יבוא וידפוק על דלת
ביתו. הנני בא להזהיר אתכם. הנני
בא להלשין על אשרכם. הוא בני על
חרבן זלתכם, לכם הכל, וכל זה מרכב
מהאפס שיש לאחרים, אני פרקליט המדוכאים.
אני הנדון שהנו השופט. במה אפתח?

ר איתי. הסבלה, רבותי המאושרים, איננה
מלה נבובה בלבד. העני - אני גדלתי בו.
החרף - אני רעדתי בו. הרעב, טעמתי
טעמו. הבזיון - אני נשאתיו. הדבר - אני
לוקתי בו. החרפה - מכוסה שתיתי ואני
אקיאנה לפניכם, וקיא זה של כל הסבלות
ירפש את רגליכם ויבער בגפרית.....
השמרו מפני הנמלים אשר
אתם רומסים ברגליכם !!!

(X)

אל נא תחתו
 הכונו למרד
 הניפו את נפ השחרור
 על סני חלד!
 לקרב עמלים מכל ארץ ועם.
 בקרב אחרון זה נכבש העולם
 יבוא קץ לאפיל.
 יעוד העולם.

מלאנו המדי
 תיקוד אש הזעם
 מכלא עבדות
 נבקיט הפעם
 הקיצה המון התלכד העמל
 ביד נטווה צא לכבוש התבל!
 יבוא קץ לאפיל.
 יעוד העולם.

Handwritten text in a non-Latin script, possibly a form of shorthand or a specific dialect. The text is arranged in several horizontal lines, with some characters appearing to be stylized or combined. The lines are roughly as follows:
Line 1: [Illegible characters]
Line 2: [Illegible characters]
Line 3: [Illegible characters]
Line 4: [Illegible characters]
Line 5: [Illegible characters]
Line 6: [Illegible characters]
Line 7: [Illegible characters]
Line 8: [Illegible characters]

על בן

אלינו נטוואת
עיניו של עולם הוא,
ואוני כל-אפדקסות
לעוד משלנו
קטן רחש וניב,
כדי לחאת באה,
ולאלו המלים
להקשיב:

זהו -

רצח המהבבה
שאל מאכד לתתום
אחרון הוטל

זהו -

ביטוינג
אשר בקרבי מכוונת
ערבל אנשים
רחיות בהדר

זה יודים

בפיס,
מנופוסים,
עבתות,
למקום שם
האויד דלב
נתקעו בשבועה
מאחדת

דרך בידות
דרך טוודות
ברצנו

אל בעת מפסענו
הבסענו

אנו באנו מליונים
מליוני פובדים
הנה באנו

ונבוא ממען

וגבוח ממחסן

עליוהם הדבקה
שלהביה אועלת
אנו באנו מליונים

שרידי תפצים

דעוצים

נפלצים

עד אין צלם

מהרים, משדמות

בן כוסות

פורצים מלכת

אנו באנו מליונים

מליוני-בהמות

בדאחת

רעבות ללחם

צמא, השקה!

העבותה רעב!

פת את הגו

לשאת אלו קרב !
היוצא תזמורת
רובים מערבולת !
בעזרף כל מדך
דעם פרבולום !
זאת התמצית !
מנבני הנשמה !

בלהט,
בפלד,
בצדב,
תצית,
להט,
שחט,
צדוב-

עד שמה !
בין סדרי בראשית
כסע, בזק, ונבור.
ערך לחפץ -

מוטב,
נקבלה,
ולא -

עזאזלה !
צלב שרוד,
עולם רומנטיקו,
קץ להייד !
לחקוסדת -
בנשמה

אד,
חשמל חבוים -
במקום עני -
אוצרות תבל כים
לתוך כיסיד !
ישש להרוג !
אלגלות- לגביעים !
בהרס רב- מדא
ישן ידשדש .
עולם נסנדרה
במיתוס חדש !
ותהיה נא תבל,
כחרות מה בעט -
גם היום .

גם אתמול,

בעבר
בהרה.

גם מחר,

וגם הלאה -

לעולם ועד !
לקיץ אין קץ לו
להם נא ,

דן -

וזה יהיה הקרב האחרון
בתרח גרונות
בהימה המנון -
תמישים מליין !

רחיצות בצמריר
 נשמותינך !
 מול כיכר
 ומול כר
 יטומבד בטמבור !
 בטמבור יטומבד !
 עבד היית -
 בעד אם בוד !
 הפש ראית -
 הק בטמבור !
 טעמבור !
 טעמבור !
 טעמטמבור !
 הי בני אעשת
 הי אבירים !
 הק הטמבור !
 טמבור טמבורים !
 ככה אך כד -
 אבדון או אדון -
 זהו הפוד -
 מכים !
 הנינו !
 נד !
 באון !
 בטמבור !
 בטמבור !
 בטמבור !

נאדיו בנלים !
 ברחובות !
 על הגאות !
 אל שמשות !
 ועבר -
 לוליני - הניב
 דנני דגלים
 והנה
 רוסייה
 לא תבצן בנלואה
 לא תלי גודטאות
 לא מאוד
 שהתז בה -
 רוסייה
 כלה
 אחד אינו
 וידו
 שלו -
 ניבה
 וסקביז -
 עולות היס תספי
 נלד !
 נלד !
 לא נלד
 כי נטום !
 לא נטום
 נבזקה !

קום התבערה עם הלכה
עם עבדים ומזי דעב .
אש הנקמות בלב ליובנה ,
לקראת איוב הכול לקרב !

עולם ישן עדי היסוד נחדימה ,
אש קפוח נפדיק העיני ,
את עתה לא נהימה :
נעג ברום מתמור, מחל - הכל .

זה יהיה קרב אחרון
במלחמת עולם .

עם האנטינעוונל
לעזר , ישגע אדם .

לזר אחרון לשעבוד
 דלא שנו לנאמנה אנחנו!
 ידנו נבדה ידנו החזקה
 את כל העול
 מעל עצמו צואדנו פלטה
 ונשקנו דאשנו לעמינתה
 יצאנו בענינו -
 ונעדרנו לתלבו.
 נאמר לשיה "אננו"!
 עני דאשי העולדים
 ביו מפלשי עבדים
 שותינו מתקולו הדדוק
 עם כל עשירי עמיים -
 נמי אדון לנו קל
 גם עתה - אם ענו עלינו
 מלבלו - אל נגם
 במעט נעע בלנו
 עירך עזוז נמדי זנקם!
 נחדבות! לדמחים!
 התאחדו! הימינו!
 על את השמים וחתתם -
 "הכלו ועל ינו"!

הגשם הגשם חלף הלך לו
העננים התפזרו ואינם
השדות מזויקים והעגשגים .

אביה את ארצנו עטף בדנה
כל נפש תגיל תהנה לו
בדבה

הַסֵּל
סֵדֵל
פֵּמֵל

חוג הנער המתקדם
התש"ג - 1953
חִיפָה